لنډه کیسه
رنډۍ
Ketabton.com
لیکوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

《 بِسْمِ اللَّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ 》

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژنده

نوم	رندۍ / لنډه کیسه
لیکوال	افتخارالله افتخار
ایډیټ	ا.ر افتخار
کمپوز	ا.ر افتخار
پښتۍ ډیزاین	ا.ر افتخار
تاریخ	۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲
چینل	https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar
فسبوک	Aftekharullah Aftekhar
واتساف	00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کیسې

۱سپیڅلې ښځه / لنډه کیسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

۳ د ښځې خور سره / لنډه کیسه

۴ رندۍ / همدا اثر

هیره دې نه وي چې دا ټولې کیسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

**(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هـــم د مينې ترانې پــــه لــوړ غږ وايي)**

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړې؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېړه ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختيار ورکړی نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځايه پښتو او غيرت نه تير شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډۍ** جوړيږي. په دې زه او ته ملامت يو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډۍ نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږيږه او وايې وره چې راتلونکې کې نه ته پښيمانه شې او نه لور او خور.

دا کيسه به تاسې ته خپله وغږيږي چې حقيقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه يم چې ما به د نوم انتخاب کې زياتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کيسي نه پيدا کيدې نو ما به داسي قلم نه روانوله. منم چې د رنډيو واقعي کمې دي خو که پام وکو له ځاځکي ځاځکي باران جوړيږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، بايد وايې ورو او پريکړې ته يې احترام ولرو. ژوند دلته بيا نه راګرځي. هر کس بايد خپله مينه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کيسه کې کومه تيروتنه شوې وه، د يو کوچني وررور په حيث راته ښښه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظريو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډۍ لنده کيسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پيل

د شهادت په ګوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غرېپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

ـ ګوره اول مې واوره بيا ورسته را غږېږه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه بايد رنډۍ ته بوځو کيداى شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابيږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثير يې پرې ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډېر چټې فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غړپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې ځانله پياله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بیا د پیالي خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو ځنګ ته وخوروله.

ـ همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې مینن نه دي لیدلي او که په اسد څه وشو بیا به له مانه خفه نشې هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاریده.

ـ یار ته څه په ګډو وډو سر یې. ولې اسد یواځې ستا ملګرۍ دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوې هغه د عاشقۍ تر ځنګ یو ایمانداره ځوان دی که زه یې ومنم هغه یې نه مني. پوهیږم چې د هغې جدایي زیوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې دیره کړ شپه او ورځ یې د پام بدلولو په هڅه کې یو اوس هم زه ملامت یم!؟

ـ چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دې چې د انسان له بدن نه د مینې ټوله نشه اوباسي. زه وایم چې دا مینه یې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

ـ خو یار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شریکان یو.

جواد پوی شو چې دا یې راسره مني.

ـ په مینه کې ټینګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښایي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پیاله یې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکیه شو.

ـ وبه ګورو نن شپه یې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پریښود مونږ خو ټوله شپه په موبایل مصروف مخلوق یو کله یو سره غږیږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له یو څه بحث ورسته دواړو په موبایل کې سترګې ښخې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وویل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شین چای څکلو ورسته په بیګانی موضوع سره بیا وغږیدل جواد ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بيګا شرف ته مسج کړی و. نمبر يې راليږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ څو کسه ياست؟

ـ اغه مونږ څو درې کسه يو څو کار يو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی خو د يو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بيا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بيا درته زنګ کو.

اړيکه يې پرې کړه څو عصمت خندا ونيو جواد هم ورسره ملګرتيا وکړه ښه شيبه يې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقيقې بعد اسد ته ورسيدل. د عصمت کوچنې ورور د چايو لوښي تولول. شيبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کيناستل اسد په خپلو ورېښمنو ويښتو کې ګوتې پورته تيرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې يې سرې معلوميدې. دوی دواړو ته يې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ يې مسکا معاصره کړ په کرار وغږيد:

څنګه ياست زما محافظانو بيا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهيږئ بيګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبيد ...

جواد يې خبره غوڅه کړه پوهيده چې دا بيا د سيلاب او د هغې کيسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا يې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نيم وخځيده.

ـ لکه چې زندان له مې بيا يئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

درى واړو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

- نه ياره له دې هم بدتر دى خو ستا لپاره ښه دى زمونږ په فکر!

- يارانو ما د ژوند خوږو سره خداى په اماني کړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د يارۍ په نشه کي غړيږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وکړه او د نه کولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او کرار يې پوکى ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډۍ خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان کړه.

- مينه بايد نيکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانيغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمې سره لوبې کول پريښود، بره يې ورته وکتل.

- د وياړ ورځ که يوه ورځ وي خو د بې نومۍ له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دى. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کي يې بيا قوت راپيدا کړ خو بل ډول وغږيد سره د غوسې.

- اسده! که راسره لاړ نشوې، قسم دى چې ټول عمر دې ونه ښنم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوى په يارانه کي تر اوسه داسي نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل يې دوی ماسره خومره خفه دي اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلي ميني گناهگار يم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غير په يوه خندا تاؤ کړه.

دري واړو په ځان گوتي ووهلي خو اسد دومره خيال د ځان ونه که شيبه ورسته د جواد په موټر کي راغلی بيرته سپاره شو او د رنډی مالک ته يي زنگ ووهه چې زمونږ تر تگ او راتگ پوري بايد هيڅوک نه وي، مونږ در روان يو. دا چې د رنډی مالک د پيسو اوريدلي وو، په خلاصه سينه يي ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قيامت راتلونکی دی، هيڅوک نه پوهيدل. د ښار گڼه گوڼه مخ په زياتيدو وه ، خاموشي د ښپو لاندي کيده.

موټر په سرای کي ودريد. دری واړو ځانونه عجيب احساسول، لويه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لړي ښنډي ته خام او پښو کوروونو کوڅه کي يي د يو کور ور ته څو ضربي ورکړي، ور زر خلاص شو. مخکي له ښه راغلاسته يي په کور ننويستل، د رنډی مالک له وره کوڅه کي سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه يي بنده کړه او همدلته لنډي کوټي ته يي دننه کړل. دا کور ډير پراخه نه و خو دوه کوټي يي عمومي دراوزي ته مخامخ لړي ښنګ ته پرتي وې او دا يوه د دروازي سره بيخي جوخته تقريباً تر منځ يي اووه متره صاف دالان يي لره. کوټه کي دري کسه خاموش او يو غږيده خبرې يي دوی ته ډيري عجيبي او نوي ښکاريدي. اسد سر ټيټ اچولی و، جواد وويل:

مونږ ته يي څه چې پيغله او دي کار سره نوی ده زمونږ دا يو ملگری لږ د زړه بيمار دی بس دا مو راوستی سړيه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډی مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غږيده.

ـ تاسي له ځانه ليوني مه جوړوئ داسي جينۍ په ټول ښار کي نه پيدا کيږي يو خوا ښايسته او بل خوا ډيره نرمه ده زه خو وايم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بيا داسي شی نه ميلاويږي...

عصمت يي خبري ونيولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

ـ سمه ده خو تاسې په باغ تیریږئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروګرام څلور زره اخلم .پیسې راکوه او ملګری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بټوې یې غټ لوټونه جلا او سرې ته یې لاس کې کیښودل.

سرې مسکی شو، نوې لوټونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه څله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاحمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرګ لاسونه کیښودل.

اسد له کوټې بهر خو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پیغلې نظر ولړید د بدن وینه یې ګرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترګو اوښکو یې ځان لویدو ته اماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسې غابنونه لکه ماشوم چې یخ ووهې داسې کړسیدل په زړه یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لامده لاسونه يې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګويا شوه:

خدايه مينه مينـه په داسې ځای کې وینم

چې کتل يې راتـه ډير ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلـــــه

يا خو ما کړه له دې ژوند نـــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه ،له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د الماری تر څنګ په سينګار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنګ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترګو ته يې نيغ ونيو اسد دروازې ته ودريد خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چړې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړې.

له دی سره دروازې يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابی ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالګې له کوتې يې سر جلا، بيا يې تول پياله کې خالي کړ. پياله دوه ګوتې مالګې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پياله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې اوتر پياله کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالګه يې سره يو کړه ،پياله يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پياله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخيده خو په خوله يې لاس کيښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سینګار میز هنداري کې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-باید غږ کې مې تغیر راشي !

رښتیا هم غږ يې ډېر شوی وو لکه ستونی يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهراً نه معلومیده. سمدستي يې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای کې کیښود، اوښکې يې پاکې کړې، مخ يې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چپرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه يې زیات درزیده، لاس يې پرې کیښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جینۍ له موقعې ګټه واخیسته تیزه لاړه د ور کونډه يې بیرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډېر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې يې کوم حرف نه واته جینۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکټ کې کیناست نظر يې فرش کې ونښلو خبرې يې پیل کړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبورۍ راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لري او نه تاسې ته ګوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینۍ ارامه ساه واخیسته خو د اسد غږ پسې لیونۍ وه ډېر خوږ پرې لږیده. په سترګو کې ډنډ اوښکې يې بیا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل يې چې ورمنده کړي او کلک يې غیږ کې ونیسي خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاریده ډېر بدلون يې کړی.

جینۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنګ ته يې په چپرکټ کیښود. په پره پره غږ يې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښيږي کنه څنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جينۍ په کړې خبره پښيمانه شوه. بيا يې اوږده کړه:

- مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

- هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيناسته.

- ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

- ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

- تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

- په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللې يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې ځيره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځيدې:

- هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپيرۍ، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکاريده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووينې. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن ليدل کول .زمونږ په مينه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپيره ګاونډيان او داسې نور کليوال هم پوهيدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې يادېدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کيده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پيدا نشوه کړای بيا به زمونږ کور ته په ديوال را چپه وه. او رښتيا دې کوټه کې د لونګو بوی زيات دی زما د لونګو بوی خوښيده هغې به هميشه په سينه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمڅو کې يې هم نغښتي ول. هغې ليونۍ زما له هر عادت سره مينه لرله زما خوښيده چې هغه راته داسې مخامخ کيني لکه ته چې ناسته يې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښيده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونيو خندا کې يې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واريدل شو دواړو سلګۍ وهلې يو بل ته مخامخ خو وخت يې تر منځ داسې غرونه درولي و چې ړنګيدل يې د انسانانو نه د ديوانو کار وه دوی فکر کاوه ګوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه يواځې ترۍ قسمت په ځنګ و خو که خبرې يې کولای شوې ويلي به يې وو ورته:

ستا مينه ستا په وړانـــــدې تاته ناستـــــه

ورشه تاؤ کړه ترينه غبرګ دواړه لاسونه

يو خدای ړوند کړی و خو چې بله بينا وه هغې غږ نه کاوه.

جينې په مخ دواړه لاسونه کيښودل ډير زړه يې وکه چې ور منډه کړه غيږ کې يې ونيسي ورته ووايي چې:

هغه ليونۍ زه يم.

ما پسې ستړيه!

دمه شه زما غيږ کې،

سلګۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کيده. نيغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې يې غوټه ځادر کيښود، ښه يې وژړل. تير وختونه يې ذهن کې تاويدل. پښې يې وترپولې، ځو سوکان يې ځمکې ته ورکړل، پلار ته يې د ښيرا لپاره لاسونه پورته کړل خو ادا ترې هم نه کيده. له خولې يې صرف يوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډی راوخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پياله يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډی تر څنګ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږې چې زه له خوړ چاې سره ډوډی خورم؟

له جينی نه لار ختا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاې ورکو تته لکه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دی او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينی د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تيونه ختل، د اسد يې بره مخ و هله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کيسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلی. ستاسې د رزق مخه نيولې کيږي. لنده يې وايم د ښار نه مې دوه ملګري راغلي وو، مازيګر سره د خوړ په غاړه ناست وم يو بل ګاونډی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تيګاه مخې ته ودريد، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تير و ما يې پيپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نيولی خو زه نه پاتې کيدم. له دواخانې می ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جينی پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زور واهه چې يو څو کلکې څپيړې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګری جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. رښتيا هم اوبه له ورخه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبی مې مخه نيولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پرې پيسې اخيستې وي. بيا يې د مظلومې لور پاڼه وا نه ړوله خو رښتيا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هــوا

افتخار په شاعرۍ کې ډير ښه غږيږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا يوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډير محترم دی خو « لور يا د کور ده يا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کيسه راتولوم هغه چې هر چيرې وي خوشحاله دې اوسي او زه داډه يم چې د زوی نوم به يې اسد وي. يوه خبره بله چې زه يې له ډير وخت خوب کې وينم. هميشه اوبو اخيستې وي خو ماته نه ښکاري خو بيګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهيږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پياله کې ولويده کوټه په يو ځاځکي بيا خاموشۍ ونيوه خو ادا خاموشي په سلګيو ماتيدله دوه ميين سره يو بل ته ژاړي. وخت هم عجيبه کاني کولې ملاقات يې د ميينو داسې ځای ته راوست چې بايد نه وی شوي خو د پلار بې پروايي د لور اينده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته يې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه يې بايد په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ديرې ميلمنه کړې يې باور وکړه له زړه درته خفه يم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما هميشه د رنډيو له خولې کيسې ناولونه لوستې خو نن درته ما کيسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها بايد تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نيولی زه څمه اجازه راکړئ.

جينۍ را ولاړيدو کې وه چې ويې ويل:

د رنډيو کيسې واقعي چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کيسه وکړه له پښتو به دی ساه وخيجي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه ليږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصیب کړه.

تاو شو دروازې ته، جینۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تګ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کیږي چې زما نمبر ولیکې؟ هیله ده سوال درته کوم.

زړه یې بیا را ډک شو...

ـ بښنه غواړم ما سر کې وویل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شي!

له دې سره یې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي یو لاس یې د دروازې بیخ کې او په بل لاس یې بوټ پښې ته جوړواه، جینۍ پرې بیا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جینۍ شاته الماری کې یې په تصویر سترګې ولږیدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د ګوتې نوک یې ترې ونیو یو اخ یې له خولې ووته جینۍ را منډه کړه چې ګوتې یې وترې خو د اسد پام هاغه نیم تصویر ته و چې پوره نه ښکاریده کوشش یې کاوه چې تصویر پوره وویني زړه کې یې څه ټکه لویدلې وه. جینۍ د ځادر پیڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک یې خلاص شوی و. د اسد زخمي ګوتې ته تاوه وه تر څو ویې تړي هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جینۍ چې سترګې پورته کولې، نیم ځادر یې پښې لاندې نیول شوی وو. اسد پوی شو چې ځادر یې له مخه لویدلی. جینۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا یې دروازې کې همداسې پریښوده .خلاص مخ یې پسې کتل چې د کور لویې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وینه یې له ګوتې څاڅې. ملګرو ته یې چیغه کړه. ملګری یې سره د هغې کس چې د جینۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جینۍ خاوند غږ کړ:

-نبیلې! وه نبیلې! لکه چې ګاک دې بیا ځانته نه دی پریښئ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبیلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې یې لیدلي وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جینۍ ناسته، د منو کلک ست، د چایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پېښو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور بیرته رامنده کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پېښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسه لاس یې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په ځنګ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر ځنګ نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینۍ په قتل ونیو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library